

[Edvard Sørensen.]

længe Regeringssamarbejdet varer og ingen ny Situation foreligger, paa ny i Befolkningen at rejse Krav om en Ændring i Danmarks officielle Politik. Denne maa, efter at Valget har givet Flertal herfor, fortsat være den, der har fundet sit Udtryk i 19. Oktober-Noten og Regeringens Memorandum af 31. Januar.“

Over for dette paastaar det ærede Medlem, at der ikke her findes nogen Knægtelse af Ytringsfriheden. Man kan kalde det, hvad man vil. Hvis man skulde have godkendt Udkastet i den Form, vilde der i alt Fald have været en stærk Baandlæggelse af Ytringsfriheden. Man maatte ved Forhandlingerne — det skal jeg senere vende tilbage til — kunne være naaet til et Grundlag paa Baggrund af det Udkast paa ganske fri Basis Partierne imellem; det er en Sag, som ikke er naaet frem til Afklaring, men som det fremgaar af Udkastet i den Form, det har her, var det, man fra radikal Side ønskede til Drøftelse i tre Partier, det enkle og klare, at Venstre i Agitationen skulde give Afkald paa sin Sydslesvigpolitik.

Det ærede Medlem udtalte videre om disse Forhandlinger — det findes Sp. 185 —:

„Ud fra disse Synspunkter maatte det ved Forhandlingerne om Regeringsdannelse for Det radikale Venstre være aldeles afgørende at faa en Regering, der fast og klart tog Standpunkt i Overensstemmelse med Valgets Afgørelse, saa Kræfterne ikke fortsat skulde spildes paa en ørkesløs politisk Diskussion herhjemme. De Konservative var rede til at tage Valgets Konsekvens, men det var ikke muligt at opnaa et tilsvarende Tilsagn fra Venstre. Enhver vil da kunne forstaa, at Det radikale Venstre under disse Forhold ikke kunde tilraade en Venstre-Konservativ Regering.“

Det, der siges her, svarer jo ikke helt til det, der foregik, idet der er sprunget en betydelig Fase over, og naar det ærede Medlem har ment det nødvendigt over for Offentligheden at gøre Rede for nogle af Forhandlingerne, maa det være naturligt, at jeg for mit Vedkommende og paa vort Partis Vegne fejrer vore Kommentarer dertil. Dengang Forhandlingerne om en Samlingsregering var sprængt, bad Minister Buhl mig om at forsøge paa, om der var Muligheder for at danne en Regering af de tre Partier, der havde støttet den afgaaede Regering. Vi indledede disse Forhandlinger, vi forsøgte paa at naa igennem, men det lykkedes ikke, og naar det ikke lykkedes, var det, fordi det strandede paa de Radikales

Standpunkt, idet vi ikke paa visse Omraader naaede frem til en virkelig Realitetsdrøftelse.

Man rejste straks Spørgsmaalet om Sydslesvig, hvad der ikke var unaturligt, men man gjorde det paa den Maade, at man sagde: nu maa vi først enes om det, og hvis ikke vi kan blive enige, hører vor Forhandling op, saa maa vi igen forsøge at faa en Samlingsregering. Det var ikke under den Forudsætning, vi var gaaet ind i Forhandlingen. Det, vi skulde forsøge paa, var at danne en Regering af de tre Partier. Derfor sagde vi fra vor Side: inden vi gaar videre med Drøftelsen af, om vi kan finde et Grundlag for vor Sydslesvigpolitik, som vi kan enes om, maa vi have drøftet de andre Problemer igennem ogsaa. Det vilde de Radikale ikke, de vilde overhovedet ikke drøfte de Problemer, saa længe det andet Spørgsmaal ikke var klart. Og videre i Debatten gav de Udtryk for, at de heller ikke saa nogen Interesse i eller havde noget Ønske om at gaa ind i en Regering af de tre Partier. Nu kan vi af det ærede Medlems Udtalelser her, hvori han bekræfter, at de ikke vilde anbefale en Regering af Venstre og Konservative, se, at de vilde ikke give en saadan Regering Arbejdsro. Det fremgaar tydeligt og klart af den Udtalelse, det ærede Medlem har fremsat her, og naar disse Spørgsmaal har været rejst, har jeg fundet det rimeligt at føje disse Kommentarer til, for at det der igennem kan klarlægges over for Befolkningen, hvem der virkelig har Ansvar for, at vi i Dag har en socialdemokratisk Regering herhjemme.

I den Debat, der er løbende mellem den højtærede Udenrigsminister og det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen, blev det fremført saavel af Statsministeren som af Udenrigsministeren, at Beviset for Udenrigsministerens Dobbeltspil skyldes et fortroligt Dokument, som jeg skulde have røbet ved de politiske Forhandlinger den 2. og 3. Oktober dette Aar. Statsministeren udtalte om dette Spørgsmaal — det staar Sp. 264 —:

„Forholdet er det, at Udenrigsministeren efter sin Indtræden i den nye Regering angribes ogsaa i Venstres Presse for politisk Dobbeltspil. „Beviset“ for dette paastaaede Dobbeltspil bringes i Form af et Citat fra et fortroligt Dokument, der stammer fra et lukket Møde, men som, saa vidt jeg husker det, blev røbet gennem Venstres Ordførers Tale her i Tinget den 3. Oktober i Aar.“

Og Udenrigsministeren siger om det samme Spørgsmaal Sp. 272:

„Dette støtter man paa et fortroligt